

Justitsminister har faaet den Opfattelse, at jeg mente, at Ministeriet skulde optage til Revision alle de frivillige Separationsoverenskomster, fordi de var indgaaede under bristende Forudsætninger. Det mener jeg ikke. Saa længe en af Parterne ikke erklærer sig utilfreds, mener jeg ikke, at Justitsministeriet ex officio skal foretage sig noget som helst. I den Sag, jeg refererede, og jeg kender mange Mage til den, er Forholdet det, at Moderen beklager sig over, at hun ikke længere kan klare sig med det Bidrag, der blev fastsat i 1911, og man maa give hende Ret i, at hun umulig vil kunne klare sig, fordi Forholdene er saa ganske forandrede, men, svarer Ministeriet, da Bidraget er vedtaget mellem Ægtefællerne ved de forud for Separationsbevillingens Udfærdigelse foregaaede Forhandlinger, er Justitsministeriet med Amtet enig i, at der savnes Hjemmel til at forhøje Bidraget. Det er denne Praksis, jeg angriber. Hvis det er rigtigt, er det ganske urimeligt, at man overhovedet gaar med til Separationsbevillinger, ved hvilke Overenskomsten optages som Led i Separationsbevillingen, da det i overordentlig mange Tilfælde vil gaa ud over den svagere Part, nemlig Moderen, der ikke vil kunne opnaa Separation, hvis hun ikke gaar ind paa disse Betingelser. Saa længe man ikke vil bryde med den Praksis ikke at godkende dette som et Led i Separationen, men optage det som en særskilt Bestemmelse fra Overøvrigheden, hvilket for øvrigt er anbefalet ved Justitsministeriets Cirkulære af 12. December 1903, synes jeg, at Ministeriet i Kraft af almindelig gældende Grundsætninger om bristende Forudsætninger, naar den ene af Parterne beklager sig over den Aftale, der er truffet, fordi den er truffet under absolut forskellige Forudsætninger fra dem, der foreligger i Øjeblikket, maa kunne se mere praktisk paa Forholdene og sige: Det er rigtigt, vi indrømmer, at denne Aftale efter almindelige Retsgrundsætninger er bristet. Det er muligt, at Ministeriet ikke tør sige: Du skal derfor betale det og det Bidrag, men saa kan det sige: Du kan henvende dig til Domstolens Afgørelse og faa afgjort, om ikke Forudsætningerne er bristet. Jeg vilde ikke være bange for uden videre at sige: Der maa sluttes en ny Overenskomst, eller ogsaa fastsætter Ministeriet paa et Omraade som dette, hvor meget der skal ydes i midlertidigt Tillæg, saa længe Forholdene er, som de er.

Jeg forstod ikke rigtig den højtærede

Justitsministers Udtalelse vedrørende Revisionen af Børneloven. Jeg vil her gerne bede baade Ministeren og andre ærede Medlemmer, som udtaler sig paa dette Omraade, om ikke at kalde disse Bidragslove for Børnelove. Ved Børneloven forstaar man altid Værgeraadsloven. Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, lovede han en Revision af Børneloven; men det er efter almindelig Omtale Værgeraadsloven, og den nedsatte Kommission har ogsaa været nedsat til Behandling af Børneloven. Jeg ved ikke, om jeg forstod Ministeren rigtigt, men det hjælper ikke paa dette Forhold her, at der kommer en Revision af Værgeraadsloven.

Til det ærede 6te Medlem fra 2den Kreds (Marie Hjelm) vil jeg gerne sige, at skønt jeg naturligvis maa være enig med det ærede Medlem i de Betragtninger, der blev gjort gældende — det var i og for sig de samme, som jeg selv har gjort gældende —, saa skinnede der dog, synes jeg, en vis stærk Uvillie frem mod Fædrene. Det ærede Medlems Udvikling gik hele Tiden ud paa, at Fædrene skulde betale meget mere. Jeg kom ikke ind paa denne Side af Spørgsmaalet, fordi jeg synes ikke, at det kunde nytte noget at tage dette Spørgsmaal op ved denne lille midlertidige Lejlighedslov; det hører ind under en Revision af selve Loven. Men jeg vil sige, at selv om jeg i al Almindelighed ikke nærer nogen Medlidenhed med Barnefædrene, maa jeg dog paa den anden Side hævde, at de Bestemmelser, vi har i Loven, i og for sig er meget strenge mod Fædrene og vil kunne komme til at virke ganske overordentlig strengt, hvis Bidraget bliver forhøjet saa meget, som det ærede Medlem i og for sig med Rette foreslog. Og jeg tror altsaa ikke, at vi kan komme ind paa dette ved dette Lovforslag. Men jeg vil med det samme af Hensyn til det ærede Medlems eventuelle Agitation paa det Grundlag sige, at det forekommer mig, at man, uden at gaa Barnefædrene for nær og dog hjælpe Mødrene i den Udstrækning, som det ærede Medlem ønskede, kunde gaa en Vej, som vi allerede nu til Dels er inde paa ved Børnelovens — altsaa Værgeraadslovens — § 48, nemlig den, at man sagde: Faderen til Barnet maa bære $\frac{3}{5}$ af Byrden, han bliver idømt dette Bidrag under Hensyn til Konjunkturerne, altsaa under stærkt stigende Konjunkturer stærkt stigende Bidrag. Men i de Tilfælde, hvor det maa indrømmes, at det ikke er Modvillie, der gør, at han ikke betaler hele dette Bidrag, men det er hans Kaar, f. Eks. fordi han er Familieforsørger i Forvejen, afgør Overøvrig-